PROPAGANDNI NEDELJNIK ANARHOSINDIKALISTIČKE INICIJATIVE

Direktna akcija

★NOVA SERIJA ★ BR.31 ★ 18. OKTOBAR 2012. GOD ★ BESPLATNO★

Državni dug duplo veći od proizvodnje - Neka ga gazde plate!

Uprava za javni dug objavila je da je javni dug Srbije na kraju septembra 2012. godine iznosio 15,85 milijardi evra, što je bilo 55,4 odsto bruto domaćeg proizvoda. Na kraju avgusta javni dug iznosio je 15,47 milijardi evra. Stanje javnog duga na kraju septembra u dinarima iznosilo je 1.823,53 milijardi, dok je na kraju avgusta javni dug iznosio 1.832,38 milijardi dinara. Građani Srbije su na kraju septembra 2012. godine u proseku bankama i lizing kompanijama dugovali 812 evra. Zaduženost po stanovniku po osnovu bankarskih kredita bila je 732 evra, po osnovu minusa po tekućem računu 29 evra, kreditne kartice 45 evra, a po osnovu lizing usluge šest evra.

Zašto bi uopšte radnik trebao da ima razumevanja za gazdu?

U samoupravnom komunističkom društvu, naravno, sam koncept duga će biti prevaziđen jer će ekonomija počivati na drugačijim pretpostavkama. No, ostaje pitanje zašto deo radnica i radnika te providne apele gazda da se „stegne kaiš" i dalje prihvata kao nešto normalno i razumljivo. Da ne bi bilo zabune, u kapitalističkom društvu odluke donose oni koji kontrolišu kapital, bogataši, gazde i njihovi poslušnici, a ne radnice i radnici. Radnici i radnice su oni koji su stalno pljačkani, od kojih se brutalnom silom otima višak vrednosti koji proizvode crnčeći, i kojima, veoma često, ne isplaćuju čak ni njihove „plate", te ih time dodatno uvaljuju u dugove, pružajući im kao alternativu spiralu beznađa bankarskih kredita, i utehu u nacionalizmu, slatkom pravoslavlju i rasizmu, koji se promoviše sa svih državnih instanci i iz najvećeg broja medija. Dakle, radnici su oni koji su pljačkani, dok gazde donose odluke, zbog toga je jasno da je odgovornost za ovakvo stanje u društvu isključivo na njima – neka gazde plate svoju krizu i dugove koje stvara njihov sistem.

Čak i štelovane cifre dovoljno govore...

Poskupljenja o kojima smo pisali u prethodnim brojevima našeg nedeljnika su uveliko naša realnost pa su tako, čak i po štelovanim ciframa Republičkog zavoda za statistiku, cene u Srbiji u septembru bile veće 2,3 odsto nego u avgustu, dok je godišnja inflacija dostigla 10,3 odsto. Najviše su poskupeli hrana i bezalkoholna pića (pet odsto), transport (2,4 odsto), nameštaj, pokućstvo i tekuće održavanje stana (dva odsto), obrazovanje (1,8 odsto), usluge u restoranima i hotelima (1,7 odsto), stanarine, voda, električna energija, gas i druga goriva (0,8 odsto), usluge u zdravstvu (0,6 odsto) i odeća i obuća (0,5 odsto).

Studenti pokazuju kako se treba boriti

I dok većina populacije pasivno posmatra šta im se dešava, još uvek ne uspevajući da se dovoljno dobro organizuje u pružanju otpora besomučnoj pljački koju sprovode gazde i političari, već duže vreme studenti u borbi protiv školarina i loših uslova studiranje pokazuju kako se treba boriti za svoja prava, i koji su modeli najefikasniji u toj borbi. Nastavljajući borbu svojih kolega, studenti beogradskog Fakulteta likovnih umetnosti (FLU) pre nekoliko dana su blokirali fakultet, zahtevajući bolje uslove studiranja. Donoseći odluke na direktno-demokratskim zborovima sprečavaju birokratske podvale i sabotaže protesta, a primenjujući direktnu akciju – blokadu fakulteta – jasno stavljaju do znanja državi da neće odstupiti od svojih zahteva. Ispod divovskog natpisa „Znanje nije roba", studenti prodaju svoje umetničke radove i tako finansiraju svoj protest i blokadu. Oslanjanje na direktnu demokratiju, odlučivanje i sprovođenje odluka bez birokratije, direktne akcije – direktno preuzimanje sudbine u svoje ruke i direktno ulaženje u konflikt sa izvorom problema, i samofinansiranje, garantuju veliku mogućnost uspeha za ove mlade pobunjenike, ali, što je još važnije, postavljaju pravi primer i drugim poniženim, opljačkanim i nipodaštavanim građanima ove zemelje.

Tadej preporučuje film

Land without Bread

(*Zemlja bez hleba*) - Nadrealistički dokumenarac Luisa Bunjuela iz 1933. godine, o strašnom siromaštvu, bolestima, gladi i neobrazovanosti u regiji Las Hurdes na severu Španije. U trenutku snimanja Španija je zvanično bila jedna od devet najrazvijenijih zemalja na svetu, a cilj filma je bio da pokaže strahovitu bedu ljudi zaboravljenih u srednjem veku, skrivenih u nepristupačnim planinama, marginalizovanih od vlasti i zemljoposednika. Bunjuel je tvrdio da je film snimio zahvaljujući Ramo-nu Acinu, anarhosindikalisti, piscu, učitelju i avangardnom umetniku, koji mu je jednom prilikom u kafani u Saragosi rekao: „Luis, ako ikada dobijem na lutriji, daću ti pare da snimiš film." Pošto je navodno zaista dobio na lutriji, dao je deo novca Bunjuelu koji je tako finansirao snimanje ovog filma.

"OMNIA SUNT COMMUNIA (LAT. 'SVO VLASNIŠTVO TREBA DA BUDE ZAJEDNIČKO')" (Toma Mincer)

Grčka policija sarađuje sa neonacistima

Zahvaljujući sve otvorenijem blagoslovu grčke policije i njenoj suštinskoj nemoći pred sve masovnijom navalom socijalnog gneva, pripadnici „Zlatne zore” sve više preuzimaju ulogu „redara” na ulicama grčkih gradova, a u policiji se sve češće preporučuje građanima da se za zaštitu obrate – upravo pripadnicima ove neonacističke organizacije.

ZLATNA ZORA: SLIČNOST SA NACISTIČKOM SIMBOLIKOM NIJE NIMALO SLUČAJNA

Petnaest antifašista je uhapšeno u Atini tokom nedavnih sukoba sa pristalicama neonacističke partije „Zlatna zora”. Oni su izjavili kako su nakon hapšenja bili mučeni u GADA-i (*General Police Directorate*). Oni su pretučeni i naterani da se skinu goli, i da se saginju ispred policijskog oficira i ostalih zatvorenika. Držali su ih budnima celu noć uperivši baklje i lasere u njihove oči. Policajci su sve snimali svojim mobilnim telefonima i pretili da će njihove slike postaviti na internet, a zatim kućne adrese proslediti „Zlatnoj zori”. Jedna od uhapšenih devojaka je izjavila da su policajci koristili seksističke uvrede, čupali je za kosu i otkrivali lice kada je pokušavala da izbegne snimanje. Uhapšenima je 19 sati bio uskraćen pristup vodi i advokatima. „Pili smo vodu iz WC šolja”, rekla je. Drugi uhapšeni demonstrant je izjavio da su mu tokom hapšenja držali noge razdvojenim kako bi ga neprestano tukli u međunožje. „Pljunuli su me i rekli da ćemo umreti kao naši dedovi u građanskom ratu”, rekao je. Jednog od uhapšenih su paralisali davanjem elektrošoka u leđa. „Noge su mi bile paralisane nekoliko minuta i ja sam pao. Stavili su mi lisice i počeli da me udaraju u rebra i glavu. Tada su mi rekli da ustanem, ali nisam mogao, pa su me povukli za lisice prema gore i ja sam se oslonio na koleno. Nastavili su da me vuku i tuku narednih pet blokova, sve do policijskog auta.”

Do incidenta koji je prethodio hapšenjima antifašista došlo je nakon što je oko 150 ljudi prošlo na motociklima kroz jedan atinski kvart deleći letke. Na čelu parade su se nalazila dva ili tri čoveka u crnim majicama „Zlatne zore”. Tad je izbila tuča. Veliki broj policije iz okolnih ulica u istom trenutku je nasrnuo na antifašiste.

Advokat četvoro demonstranata rekao je kako su njegovi klijenti preživeli poniženje u stilu Abu Graiba, misleći na kaznionicu gde su irački zatvorenici bili mučeni od strane vojnika SAD-a tokom rata u Iraku. Jedan od uhapšenih demonstranata je rekao: „Novinari ovde ne objavljuju ovakve stvari. Morate da objavite šta se dešava ovde, u ovoj zemlji koja je toliko propatila od nacizma.”

Kao i mnoge fašističke grupe, „Zlatna zora” tvrdi kako predstavlja obespravljenu radničku klasu. Svakome ko iole poznaje istoriju nacizma jasno je da se ova ideologija javlja u vremenima krize kapitalizma, kao zaštititna snaga nacionalnog krupnog kapitala i „svetle tradicije” eksploatisanja radničke klase od strane moćnika i elite.

Popularnost „Zlatne zore” je skočila nakon junskih izbora kada je ova stranka osvojila 18 mesta u parlamentu. Nedavno su se, u nizu istraživanja javnog mnjenja, našli na trećem mestu, odmah iza konzervativne Nove demokratije i levičarske partije Siriza. Nakon što je širom Grčke eskaliralo nasilje prema imigrantima i etničkim manjinama, pristalice ultradesničarske Zlatne zore počeli su da promovišu napade zasnovane na mržnji prema homoseksualcima i ljudima sa posebnim potrebama. Veliki deo podrške „Zlatnoj zori” stiže upravo iz policijskih redova. Ankete koje su rađene u maju ove godine pokazuju kako je u nekim urbanim sredinama čak 50% grčke policije glasalo za ovu rasističku grupu. Zahvaljujući sve otvorenijem blagoslovu grčke policije i njenoj suštinskoj nemoći pred sve masovnijom navalom socijalnog gneva, pripadnici „Zlatne zore” sve više preuzimaju ulogu „redara” na ulicama grčkih gradova, a u policiji se sve češće preporučuje građanima da se za zaštitu obrate – upravo pripadnicima ove neonacističke organizacije. Zbog sve većeg očaja ljudi pogođenih drastičnim merama štednje, koje im je nametnula država zbog pritiska iz Berlina i Brisela, popularnost desničarske „Zlatne Zore” naglo raste. Vođa „Zlatne zore” Nikos Mihalolijakos otvoreno se divi Adolfu Hitleru i tvrdi da je nemački firer „jedna od najvećih istorijskih ličnosti”. Njegova stranka privrženost Hitleru demonstrira i obeležjima, izborom simbola koji su slični nacističkoj svastici. Članovi i sledbenici „Zlatne zore” pozdravljaju se međusobno pozdravom koji su takođe „pozajmili” od nacista, a jedan od kandidata te stranke izjavio je uoči izbora da je najveći problem današnjice u tome što je „sav novac u rukama Jevreja”.

Usled jačanja dužničke krize i beznađa koje je u poslednjih dvadesetak godina sve više raslo, deo grčkog stanovništva pretnju nije video u sistemu kojim se omogućava najbezočnije izrabljivanje, već u imigranatima, čiji je broj u zemlji od 11 miliona stanovnika već prešao brojku od milion. Pojavi i jačanju krajnje desnice doprinele su vladine „mere spasa” kojima je kumovala evropska „Trojka” (Evropska komisija, Evropska centralna banka i MMF), što je kod dela Grka rezultiralo osećanjem sveopšteg propadanja i nacionalnog progona i poniženja. Kao i mnoge fašističke grupe, „Zlatna zora” tvrdi kako predstavlja obespravljenu radničku klasu, ali svakome ko iole poznaje istoriju nacizma jasno je da se ova ideologija javlja u vremenima krize kapitalizma, kao zaštititna snaga nacionalnog krupnog kapitala i „svetle tradicije” eksploatisanja radničke klase od strane moćnika i elite.

20. oktobar

Kao što je to slučaj i sa svim ostalim antifašističkim praznicima, značaj 20. oktobra sve više se zamagljuje, izokreće ili prepušta zaboravu.

Ove godine 20. oktobra obeležava se 68 godina od oslobođenja Beograda, koji su združenim snagama oslobodili Narodnooslobodilačka vojska Jugoslavije i Crvena armija. Međutim, danas se, kao posledica revidiranja istorije, potpuno zaboravlja uloga jednog od najmasovnijih narodnih oružanih pokreta u Evropi, te stoga želimo da podsetimo na njegov značaj i doprinos antifašističkoj borbi.

Godine 1944. NOVJ se nalazila u ofanzivi i njen prodor u zapadnu Srbiju i Šumadiju došao je u nezgodan čas za naciste, jer u tom trenutku trajalo je formiranje fronta u istočnom delu Srbije i Banatu kako bi se sprečilo napredovanje Crvene armije. Ovim naletom, 1. proleterski korpus i 12. korpus onemogućili su nacistima da se na granici Srbije sa Rumunijom i Bugarskom pojačaju snagama iz Bosne, Hrvatske i Crne Gore. Takođe, svojim akcijama NOVJ sprečila je da se nemačka Armijska grupa E priključi iz Grčke u operacije koje su trebale da onemoguće prodiranje Crvene armije najpre u Srbiju, a zatim u južnu Mađarsku. Nakon sloma nacističkih snaga i ostalih kvislinških i okupatorskih grupacija koje su se zatekle na putu NOVJ i nakon njenog spajanja sa Crvenom armijom 12. oktobra, usledila je Operacija Beograd. Zajedničke snage NOVJ i Crvene armije oslobodile su Topolu i Mladenovac 12. oktobra, a zatim nastavile prodor na sever, ka Beogradu. U toku 13. oktobra srušen je nemački odbrambeni položaj oko Avale, da bi borbe u samom Beogradu otpočele 14. oktobra, prodiranjem u pravcu Autokomande i Slavije. Po-sle šest dana žestoke borbe, Beograd je oslobođen 20. oktobra, osvajanjem Terazi-

ja, zgrade Albanije, Kalemegdana i Savskog mosta.

Oslobođenje Beograda imalo je veliki istorijski značaj. Pored toga što je Beograd oslobođen nakon 1287 dana okupacije, započeto je oslobađanje preostalih okupiranih delova Jugoslavije. Narodnooslobodilačka vojska odigrala je veliku ulogu zauzimajući Beograd, koji je bio ključan saobraćajni čvor za nacističke snage u jugoistočnoj Evropi, da bi do marta 1945. godine zaustavila i izolovala nemačku Armijsku grupu E iz Grčke i Drugu oklopnu armiju, te im onemogućila da utiču na front. Tako je obezbeđen proboj Crvene armije preko Dunava, a zatim preko Mađarske na putu za Berlin. Beogradska operacija i veliki uspesi NOVJ nesumnjivo su doprineli konačnom slomu nacista u Drugom svetskom ratu.

Kao što je to slučaj i sa svim ostalim antifašističkim praznicima, značaj 20. oktobra sve više se zamagljuje, izokreće ili prepušta zaboravu. Štaviše, poslednjih godina možemo zapaziti kako vladajuće elite, odgovorne za ponovno uspostavljanje kapitalističkog jarma, pokušavaju da oslobođenje Beograda liše njegovog stvarnog istorijskog konteksta, prisvajajući ove datume i kiteći se nečim za šta su ginuli antifašisti i borci za slobodu. Ta vladajuća elita istovremeno na različite načine pokušava da rehabilituje domaće kvislinge i prikaže ih kao antifašiste: revidiranjem istorije u školskim udžbenicima, pravljenjem serija i umetničkih programa, organizovanjem sudskih procesa na kojima se rehabilituju kvislinzi i sl. Svoje bezočno licemerje vladajuća klasa jasno je pokazala kada je u istom danu prisustvovala prenošenju kostiju Hitlerovog saradnika Pavla Karađorđevića i pomenu žrtvama fašizma u Jajincima. Dan osobođenja Beograda pripada isključivo antifašistima, koji ne smeju dozvoliti da ovaj događaj padne u zaborav ili da i dalje bude prisvajan i krivotvoren od strane vladajuće klase.

Da li ste znali

...da svakog drugog dana jedan čovek postane milijarder, a svakog dana oko 45000 ljudi umre od gladi?

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Ako želite da nas podržite na ovaj način, novac možete uplatiti na račun Centra za liberterske studije: 200-2269920101033-28

Ode Tusta, stara pizda

U ponedeljak je iz Pule stigla tužna vest. Preminuo je Branko Črnac Tusta, pevač sastava Kud Idijoti i bivši šljaker brodogradilišta „Uljanik". Nije se predavao do samog kraja, a sva Tustina pozitivna energija i podrška njegovih fanova, porodice i prijatelja, delovala je kao da će pobediti bolest. E, jebem ti kancer i ko ga izmisli!

Kud Idijoti, kakva predobra grupa! Pre tridesetak godina, tek što su počeli da sviraju, nastupili su na festivalu mediteranskih zemalja uReđo Kalabriji na jugu Italije i izazvali međunarodni skandal. Došlo je do opštih nemira koje su isprovocirali karabinjeri tokom izvođenja pank obrade revolucionarne himne Bandiera rossa čiji refren glasi „Živeo komunizam, živela sloboda!". A setimo se tek idijotovske verzije pesme Bella ciao. Sjajno!

Ako već nemate pri ruci ploču ili neku od onih starih nasnimljenih TDK kaseta, ajd' pravac na jutjub da se podsetimo pesama „Za tebe", „Maja", „Kad sunce opet zađe", „Pisma o ribaru Marinu, Mari i moru" „Neću da radim za dolare", „Hoćemo cenzuru"... Ma sve su nenadjebive! Totalna iskrenost, alanfordovska autoironija, levičarska provenijencija oslobođena fanatične zaslepljenosti i kontraproduktivnog pridikovanja, melodična i energična svirka i pevljivi ložački refreni... a tek taj puležanski istarski šmek.

Početkom devedesetih, Kud Idijoti su bili retki koji su se odmah i odlučno usprotivili nacionalističkoj histeriji. I to su radili hrabro, glasno i bez patetičnih prenemaganja, bez samosažaljevanja i podrške nevladinih organizacija i prepotentnih, tzv. nezavisnih medija.

Poslednjih godina sam se, reagujući na totalnu neiskrenost i ispraznost beogradske urbane scene, udaljio, pa čak i prezreo mnoge nekadašnje rokenrol idole. Paketaranžmanci su uzjahali vlast ili pozicije graDŽanskog uvreDŽenog šovinizma. Ali sa druge strane, na poziv na bilo kakav protest, akt solidarnosti ili pobunu, još uvek se ne odazivaju ni Stoja, ni Brena, ni Tarmi Rićmi. Ne odazivaju se čak ni letargični radnici šutnuti u govna i blato; nisu to oni romantični šljakeri kraj moćnih zupčanika sa ruskih crteža iz doba Lenjina, kako ih još sanjaju izvesni probirljivi anarhoelitisti. Uglavnom smo to mi koji smo rasli uz Kud Idijote, Alana Forda, jeftinu podrigušu i pivo ispred prodavnice.

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Kulturni centri REX i CZKD; Knjižare BARABA, PLATO i BEOPOLIS; Kafići BROD, BRAT FIDEL i BRAT ČE. **KRAGUJEVAC:** Kafane MAGMA i MARKO. **SREMSKA MITROVICA:** Knjižara BUKBAR. **UŽICE:** Kafić KUĆA ČAJA. **NIŠ:** Udruženje ŽENSKI PROSTOR. **ZAJEČAR:** Omladinski centar ZAJEČAR. **NOVI SAD:** Knjižare NUBLU i MALA VELIKA KNJIGA.

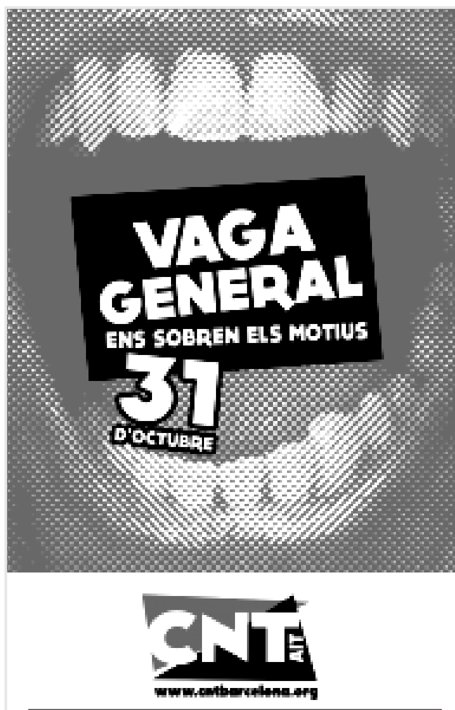
Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta:

CNT poziva na generalni štrajk u Barseloni 31. oktobra

Španski sindikat CNT poziva na generalni štrajk u Barseloni 31. oktobra. U proglasu se ističe da ovim štrajkom radnička klasa treba da se suprotstavi daljim napadima koje preko „reformi“ i „mera štednje“ na nju vrše vlada i poslodavci, kao i da se ne sme više čekati da zvanični sindikati pozovu na organizovanje, jer oni to neće učiniti, budući da sindikalne birokrate nemaju ništa zajedničko s radničkom klasom i da njihovi interesi nisu interesi radničke klase. „Pozivamo sve radnike, i nezaposlene i zaposlene, studente, penzionere, domaćice, one koji su ostali bez nade, celokupnu radničku klasu, da uzmu učešća u ovom danu sveopšteg štrajka.“

CNT u proglasu ističe da će štrajk, između ostalog, imati sledeće zahteve: potpuno obustavljanje poslednjih reformi u oblasti radnog prava; smanjenje radnog vremena sa 40 na 30 sati nedeljno (bez smanjivanja plata, što bi omogućilo zapošljavanje novih radnika - „Radi manje da bi mogli da rade svi!“); da se u penziju ide sa 55 godina; da se podrže javna preduzeća i njihovo stavljanje na raspolaganje svima.

Proglas se završava sloganom: „Pravima se ne trguje, ona se brane!“ (*International Workers Association – IWA/AIT*)

POZIV KATALONSKOG SINDIKATA CNT NA GENERALNI ŠTRAJK

Demonstracije studenata u Italiji

13. oktobar. Desetine hiljada studenata i srednjoškolaca izašli su na ulice oko 90 italijanskih gradova kako bi izrazili protest zbog namere vlade Marija Montija da smanji finansiranje obrazovnih programa. U Rimu su se studenti okupili ispred sedišta Evropske unije, gađajući šargarepama predstavništvo Evropskog parlamenta. Slične akcije dešavale su se i u ostalim gradovima gde su razne državne institucije bile gađane ovim povrćem.

Šargarepe su bile poruka i odgovor na izjavu ministra obrazovanja Frančeska Profuma kako na studentima treba primeniti „politiku štapa i šargarepe”. Studenti su marširali s transparentom „Profumo, kralj štapa”, aludirajući na brutalnost policije tokom masovnih demonstracija 5. oktobra u kojima je povređeno 20 učenika. „Dosad smo dobili samo batine, pa prilažemo šargarepe”, poručili su studenti.

PROTEST STUDENATA U MILANU

Rezolucija protiv privatizacije javnog visokoškolskog obrazovanja

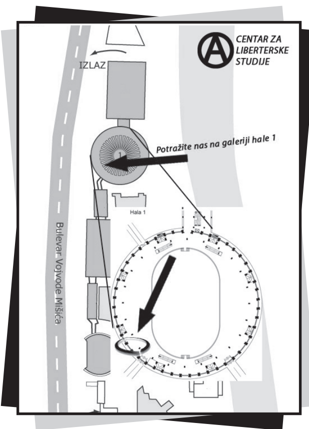
Sindikat Akademska solidarnost iz Hrvatske i Visokoškolski sindikat iz Slovenije i grupa Angažovani objavili su rezoluciju kojom se zalažu za čvršće povezivanje progresivnih snaga ove dve zemlje u zajedničkoj borbi protiv privatizacije visokoškolskog obrazovanja. U ovom dokumentu se, između ostalog, ističe da ekspanzija kapitalističkog sistema vraća crpljenje bogatstava i odnos moći na nivo koji je postojao uoči Drugog svetskog rata. Apsolutna moć vraća se u ruke kapitalističkih vlasničkih elita uz istovremeni napad na ljudska i radnička prava i privatizaciju javnih dobara. Tako je obrazovanje postalo usluga podređena zakonima tržišta i ništa drugo nego vrsta robe, na koju nema pravo većina siromašnog stanovništva. Ono što se generacijama stvaralo za dobrobit svih, postaće privatno vlasništvo nekolicine. Kako bi se sprečili potencijalno vrlo štetni efekti, trebalo bi pre svega zaustaviti nekontrolisane procese daljnje privatizacije i komercijalizacije nauke i visokog obrazovanja, kako u pogledu finansiranja tako i u pogledu vlasništva, a javni sektor obrazovanja sačuvati i vratiti u stanje pre početka privatizacije i komercijalizacije, kaže se u Rezoluciji.

Centar za liberterske studije predstavlja:

CLS na Sajmu knjiga

Centar za liberterske studije (CLS), istraživačko-izdavačko telo Anarhosindikalističke inicijative, i ove godine će na beogradskom sajmu knjiga imati svoj štand na galeriji hale 1. Posetite nas na štandu pod crveno-crnom zastavom!

Publikacije CLS-a možeš naći u svim boljim knjižarama ili naručiti direktno od nas:
e-mail: cls@inicijativa.org web: www.inicijativa.org/tiki/cls

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Pretplati se! Godišnja pretplata iznosi 1000 dinara i podrazumeva isporuku Direktne akcije na vašu kućnu adresu u narednih godinu dana. Ako želite da postanete naš pretplatnik, javite se na distro@inicijativa.org ili 063/116-5551.

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS.SR-ID 107264780

Uredništvo: Kosta Ristić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Milan Lukić, Slobodan Stamenčić i Aleksandar Belčević **(odgovorni urednik)**

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretinac 6,
11077 Beograd, Srbija
tel. 063/9382-382
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org

Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000